

**Александър Ненов**

---

**ДА МЕЧТАЕШ ОТВЪД**

**РАЗКАЗИ**

София, 2018

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© Александър Ненов, автор, 2018  
© Издателство „Изток-Запад“, 2018

ISBN 978-619-01-0226-7

АЛЕКСАНДЪР НЕНОВ

ДА  
МЕЧТАЕШ  
ОТВЪД



За него – Живота –  
направил бих всичко. –  
Летял бих  
със пробна машина в небето,  
бих влезнал във взривна  
ракета, самичък,  
бих търсил  
в простора  
далечна  
планета.

Никола Вапцаров

## Съдържание

Преди Вселената .....	7
Развод.....	23
Другата реалност.....	29
Топки.....	35
Смъртоносна прегръдка.....	47
Чиновникът .....	53
Старецът и звездите .....	67
Колективно несъзнавано.....	73
Еклисиаст .....	85
Баланс.....	99
Телефон.....	105

Егоцентрик.....	115
Рационалист .....	121
Неочаквана среща.....	129
Нереалната реалност.....	135
Звезден ум .....	141
Състезанието.....	147
Взривоопасно .....	155
Мъглата.....	159

## Преди Вселената

Приземяването беше по-гладко от очакваното за експериментален летателен апарат. Константин изпълни рутинните процедури по изключване на всички необходими блокове, след което побърза да напусне кабината. Работата му, макар и изключително опасна, вече не му правеше впечатление, и той я вършеше, сякаш управлява собствения си автомобил по празен път.

Работеше като летец изпитател повече от 15 години. Всъщност той не бе избрал сам тази професия. Властите го разпределиха веднага след като изкара задължителната си военна служба. Баща му му беше разказвал за времената, когато не е имало задължителна военна служба и всеки сам е избирал професията си, но това е било преди Украинския конфликт от 2014 г., предизвикал Големите промени. Сега вече всичко беше задължително и се управляваше от Властите на Евразия. За щастие, работата му беше интересна. Поне в първите години. Доставяше му удоволствие винаги когато можеше да се докосне до нова технология преди всеки друг. С течение на времето обаче летателните апарати спряха да го изненадват дори

когато ставаше дума за космически кораби, тъй като това не бе нещо ново. Дори космическите туристи вече не изпитваха притеснение при полетите си до лунните курорти.

След полета идваше най-скупната част – попълването на анкетни листи, които някой костюмар с бяла якичка е измислил, за да защити собствената си заплата. С това, разбира се, беше създадена безкрайна безсмислена работа за хора, които не обичаха да боравят с документи. За Константин нещата бяха черни и бели – машината или работи, или не. Подобни анкети го изнервяха допълнително, тъй като попълването им надвишаваше значително времето му в небето или в Космоса. Понякога дори се питаше летец ли е, или деловодител в някаква административна служба на Властите.

Беше се заел да описва реакцията на машината при стрес-тест на двигателите, когато до него седна мъж на около 50 години. Беше цивилен, но изправената му стойка показваше дълъг стаж в армията. Константин затвори таблета си. Огледа обществената закусвалня, където бе решил да похапне, докато попълва формуляри на спокойствие, след което спря поглед върху натрапника.

– Какво искате, капитане? Или може би майор, полковник? – попита Константин.

– Полковник Циолковски, приятно ми е. Как познахте, че имам военен чин? В момента съм цивилен.

– Цивилни са само дрехите ви, полковник. Пагоните ви личат от километри – подметна Константин, леко помекнал от това, че е спечелил първия рунд. – С какво мога да ви бъда полезен?



Знаеше, че когато комуникира с военни, трябва да дава минимално количество информация и да остави срещната страна да води разговора особено когато срещу него стои човек с по-висок чин, както той като летец изпитател едва ли някога щеше да достигне.

– Няма да губя нито вашето, нито моето време, капитан Бжежмек. Следим ви от години и знаем, че вие сте един от най-опитните летци изпитатели в страната. Тук съм, за да ви уведомя, че вече сте прехвърлен на нова служба, където ще имате шанса да изпитате напълно нов... *летателен* апарат. Ако мисията бъде изпълнена успешно, ще получите повишение в чин полковник, заедно с всички граждански права, които този чин ще ви даде. Ще имате удвоен дневен порцион за вас и цялото семейство, избор на град, в който да живеете, възможност за животоспасяващи операции, разрешение за още едно дете. Има и някои по-незначителни материални придобивки. В случай на провал ще бъдете произведен в чин полковник посмъртно, а семейството ви ще се възползва от всичко това.

Константин се опита да запази каменна физиономия, за да не покаже какви мисли и чувства пораждаше тази новина. Това беше нещо нечувано! Предложение, на което не можеш да откажеш. Прескачането на чинове не бе практика в армията на Властта, особено след Големите промени. Придобивките бяха само мечта за обикновения гражданин, а и за повечето военнотслужещи, както и унаследяването на гражданските права на цялото му семейство в случай на смърт...

– Благодаря ви, полковник. Явно не влагат големи надежди мисията да е успешна, за да добавите подобна

клауза в случай на смърт. Какво се иска от мен? Да взема проба от слънчева плазма директно от Слънцето или нещо по-екстремно?

– Като казах летателен апарат, не бях много точен, но това е най-близкото название, което можем да му дадем, а вие сте най-подходящият изпитател, който може да го изпробва. Става дума за скок в пространството – много по-далеч от това, до което някога сме си представяли, че ще можем да отидем.

Полковник Циолковски се втрени изпитателно в Константин. Нито един от двамата не трепваше и дори не мигваше. Изражението на полковника показваше, че той самият не е сигурен какво точно трябва да направи. Накрая просто каза:

– Капитан Бжежмек, ще пътувате до началото на Вселената.

\* \* \*

В Руска Женева главният астрофизик Юрий Леонов въодушевено беше започнал обучението на летеца изпитател.

– Всъщност, капитан Бжежмек, ще пътувате до „преди Вселената“. Звучи странно, знам! Трудно е да го опишем с прости думи, тъй като ние живеем във Вселената и трудно можем да си представим нещо, което е преди нея.

– Ще пътувам във времето? Имам предвид – ще ме пратите толкова назад във времето, че ще се озова преди Големия взрив?! – изуми се Константин.

– Ммм... и да, и не. Всъщност, както знаете, след Големия взрив нашата Вселена непрестанно се разширява във всички посоки. И така близо 14 милиарда години. При-

емете, че Вселената се разширява подобно на взривната вълна след атомна бомба – нещо, което вие сте гледали многократно на кадрите от Големите промени. Взривната вълна се разпростира на километри, но ако вие сте например на един километър оттам, до момента, в който вълната не ви достигне, няма да сте под нейното влияние и няма да сте застрашен. Тоест взривът още не е достигнал до вас. Сега си представете, че тази взривна вълна е Вселената. Ние ще ви изпратим там, където разширението ѝ все още не е достигнало и на практика Вселената все още не съществува.

Константин се беше вцепенил и се опитваше да смели цялата информация, която Юрий толкова въодушевено му изстреля. Опита се да си припомни знанията си по физика, за да придаде смисъл на чутото. Ако той се движи със скоростта на светлината, щяха да му трябват около 14 милиарда години, за да достигне до единия край на Вселената. Ако са го насочили в правилната посока... Ако го насочат към грешната, това щеше да означава над 28 милиарда години път... Но изобщо с тази скорост можеше ли той да навакса това, че е изостанал с някакви си 14 милиарда години? Нямаше как да се движи по-бързо от скоростта на светлината – или поне така твърдяха всички физици след Айнщайн. Дали бяха намерили начин да надвият този физичен закон? Ако да, защо първо не опитат да достигнат до Юпитер, като имат толкова бърз летателен апарат?

– Колко светлинни години ще трябва да пътуваме дотам? – попита Константин с каменно спокойствие.

– Всъщност се надяваме да е за по-малко от секунда, дори може би миг, ако някой може да формулира понятието „миг“ с физична стойност – усмихна се Юрий.

– Но как е възможно да достигна на 14 – или Бог знае колко – милиарда светлинни години разстояние оттук само за миг? – изненада се искрено капитан Бжежмек.

– Явно полковник Циолковски ви е казал само толкова, колкото той е сметнал за добре. Нека започнем отначало. Предполагам, сте изучавали общата теория на относителността на Айнщайн. Мисля, че в днешните учебни програми тя се преподава задължително в четвърти клас, не знам по ваше време дали е била толкова популярна. Както е да е, може да я имплантират в мозъка ви покъсно, за да сме сигурни, че я знаете в детайли. Накратко, скоростта на светлината е лимитът на скоростта в нашата Вселена. Няма как да го надвишим, а да си призная, досега не сме успели да го достигнем дори в лабораторни условия. Но същата тази теория на Айнщайн предполага, че съществуват червееви дупки във Вселената, или че такива могат да бъдат предизвикани. Накратко, това са канали във времепространството и ако през тях премине обект, той може да се озове в другия край на Вселената... или някъде другаде. Все още не сме много сигурни къде.

– Звучи много успокоително, професор Леонов.

– Не се притеснявай, Константин! Работим усилено по апарата и правим тестове, за да можем да те изпратим на правилното място в правилното време. Всъщност последните две са едно и също нещо, ако гледаме от физична гледна точка. Целта ни е да те изпратим секунда преди вълната на разширяване на Вселената да достигне до теб. Смятаме, че там ще можем да съберем данни, които ще са от изключително значение за физиката и цялото човечество. Не смятай, че не сме мислили къде да изпратим първия юнивърснавт в историята. Ако обаче не успеем

и те изпратим на произволно друго място, има немалка вероятност да се озовеш в някоя черна дупка, в центъра на някоя звезда или на място, което, заради гравитационните си особености, не позволява твоето завръщане. Възможните нежелани попадения са на практика безкрайно много и при нито едно от тях няма да оживееш.

– Виж, Бжежмек – продължи Юрий, – всичко е планирано така, че да се прибереш жив и здрав. Не само защото ще загубим един от най-добрите си изпитатели, а защото, ако имаме успех, ще сме хората, променили всичко. ВСИЧКО! Цялата Вселена ще е в краката ни и само Бог знае какви възможности ще се отворят пред нас. Неизчерпаеми източници на енергия, безсмъртие и какво ли още не... Властта залага много на това, че ще може да докаже теорията за Големия взрив, с което ще сложи край на религиите, които въпреки забраните продължават да се изповядват и хората вярват, че светът ни е създаден от белобрад старец. По документи това е и основната цел на мисията, тъй като Властта разчита, че това веднъж завинаги ще изкорени религиите в световен мащаб, което само по себе си ще бъде скок в развитието ни. Но ние се интересуваме и от чисто физическата страна, така че не мисли в посока на религиозните глупости. Твоята работа е друга.

Константин мълчеше. Умът му беше на милиарди светлинни години оттам. Опитваше се да осмисли чуото, наученото и да си обясни неточностите. Май наистина щеше да има нужда от имплантиране на малко знания по астрономия, астрофизика и Бог знае още какво, за да е подготвен за задачата. Хм... Бог знае... Интересно, че повече от 70 години след Големите промени и забраната на

религиите този израз се е запазил в езика и дори рационалистите като него го ползваха.

\* \* \*

За да бъде преизпълнен планът, поставен от Властите, само 5 дни след като научи какво се иска от него, капитан Бжежмек бе поставен в огромен и неудобен „трон“ от апарати, кабели, датчици, компютри и животоподдържащи системи. Той бе защитен от външната среда само със скафандър. Това го караше да се чувства гол, като си представи, че това е неговото превозно средство – скафандър, заобиколен от апаратура, която явно не бе предназначена да го пази от... От какво ли трябваше да бъде предпазван там, където отиваше? Радиация? Метеорити? Та там не би трябвало да има нищо. И все пак мисълта, че ще се отдалечи на милиарди светлинни години от земята само по скафандър, го караше да се чувства повече от некомфортно. Опита се да си представи колко ли е това разстояние в километри, но бързо се отказа. Трябваше да се научи да мисли във вселенски мащаби, а не в земни.

– Готов си, капитан Бжежмек! Надявам се да си ходил до тоалетната, защото се наложи да премахнем всички удобства от стандартните скафандри. Всъщност оставихме само затоплянето, тъй като не искаме да замръзнеш. Пътуването ти ще трае миг в едната посока и миг на връщане, с кратък престой около 30 секунди, за да направим необходимите измервания. Няма да имаш връзка с нас за тези 30 секунди и ще чуваш само статичен шум в слушалките. От теб се иска да не припаднеш при скока в пространството и да активираш всички апарати, ако по някаква причина не се активират сами, както сме планирали. Знаеш, че ако

нещо може да се повреди, то положително ще се повреди. След като дойде време за връщане, апаратът ще те върне автоматично. Ако това не стане – едва ли има нужда да ти напомням, но ще го кажа за протокола, тъй като костюмите от трудова медицина ще ни попилеят, ако нещо ти се случи, а аз не съм го направил. Натискаш червения бутон между краката си и резервната система трябва да те върне веднага. Лесно и просто. Ако апаратите работят коректно, не прави нищо и се наслаждавай на... *полета*. Ако всичко се обърка, гледай да запомниш толкова, колкото можеш, за да ни го разкажеш като се върнеш. (*Ако се върнеш, помисли си Юрий.*)

– Очаквате ли някакво ускорение? Две, три или 8 g? – попита Константин, изненадвайки дори себе си.

Юрий се поколеба...

– Всъщност, капитан Бжежмек, нямаме никаква представа какво е усещането на едно тяло, което преминава през червеева дупка. На теория не би трябвало да има такова, но... знае ли човек. Все пак си играем с Вселената.

– Модул Зевс, тук контролната зала! Чувате ли ме добре? – прозвуча глас в скафандъра.

– Тук Модул Зевс, чувам ви прекрасно, контролна зала. Дори и без радиото – отвърна Константин.

– Една минута до старт. Капитан Бжежмек, затворете скафандъра и се пригответе за полет.

– Разбрано, контролна зала – отвърна Константин и започна да закопчава ремъците около апаратурата и скафандъра.

Екип от облечени в бяло служители му надяна шлема на главата и провери дали скафандърът му е херметизиран.